

[Korsgaard.]

gældende Assisterer, som tidligere havde haft en vis Fortjeneste deraf, ophørte altsaa med at have denne Fortjeneste, og dette hørte op, uden at de paagældende Udgivere i mindste Maade fik nogen Godtgørelse herfor. Kun overfor dette specielle Foretagende blev der gjort en Undtagelse. Jeg skal heller ikke benægte, at der maaske var Grundlag for, at dette Foretagende behandlede paa en noget anden Maade end de andre, idet der, som sagt, forelaa en Koncession, en Koncession, som vistnok ikke var tidsbegrænset. Men hvorledes er man nu gaaet frem overfor Afløsningen af dette Foretagende? Er man gaaet til Indehaveren af Koncessionen — for det er da formentlig den eneste, der kan have Krav paa Erstatning — og har sagt til vedkommende: lad os forhandle om Ophævelse af Koncessionen, idet Staten erkender, at der maa anses en vis fremtidig Ret forbundet med at have Koncessionen? Ja, jeg kan ikke besvare Spørgsmaalet, men hvis man er gaaet den Vej, er man gaaet den paa en besynderlig Maade, i hvert Fald for saa vidt man kan dømme efter Slutresultatet. Indehaveren af Koncessionen var, som jeg allerede har nævnt, oprindeligt en høj Postembedsmand, der hed Faber. Ved hans Død overgik Koncessionen til en Datter, og denne Datter giftede sig med en Mand, der hed Malling; vedkommende Datter lever nu og hedder altsaa Fru Malling. Hun er den egentlige Indehaver og formentlig den eneste Indehaver af Koncessionen, men som rimeligt er, kunde en Dame ikke bestride Udgivelsen af dette Værk, og hun engagerede en Mand til Hjælp. Ogsaa denne Mand er en høj Embedsmand indenfor Postvæsenet, han hedder som bekendt Larsen og er Kontorchef. Nu fremgaar det ikke af de Oplysninger, Finansudvalget har faaet, om der paa noget Tidspunkt er afsluttet en Kontrakt mellem Indehaveren af Koncessionen, Fru Malling, og hendes senere Medarbejder, Kontorchef Larsen, gaaende ud paa, at hun overdrager noget af sin Koncessionsret til ham. Jeg har efterspurgt det i Finansudvalget. Den højtærede Minister var — maaske foranlediget af det stillede Spørgsmaals Uklarhed — ikke klar over, at Spørgsmaalet var stillet. Jeg gaar ud fra, at Ministeren nu vil kunne besvare, om der er foregaaet en saadan Overdragelse af en vis Part af Koncessionsretten fra Fru Malling til Kontorchef Larsen; men aldeles bortset fra, om en saadan Overdragelse har fundet

Sted, er det en Kendsgerning, at Kontorchef Larsen er Forretningsleder af Foretagendet og altsaa har Tid til ved Siden af at bestride sit Embede at have en meget stor Indtægt som Forretningsleder af et Foretagende, som i hvert Fald ligger ret nær opad Statsvirksomhederne. Nu vil jeg endvidere gerne spørge, om vedkommende fik den Løn, som han fik, og som vist var et meget stort Beløb, som Part i Overskuddet, altsaa en Form for Tantieme, uden at der var overdraget noget af Koncessionsretten til vedkommende, eller han havde en vis Part af Indtægten som Leder af Foretagendet, eventuelt noget af Beløbet som Tantieme og en vis Part som Ejer af Koncessionen. Det forekommer mig, at dette sidste Moment har en meget stor Interesse med Hensyn til Sagen, idet jeg ikke med min bedste Villie kan se, at Staten kan have nogen som helst Pligt til at give Erstatning til nogen som helst ud over den, som har Koncessionen, en Koncession, som altsaa maa antages at være formet saaledes, at man ikke har Ret til uden videre at ophæve den, men maa give Erstatning for at faa den ophævet. Som sagt, Svar paa dette Spørgsmaal, hvem der egentlig paa Afviklingstidspunktet ejede Koncessionen, gives der ikke, og jeg vil indtil videre gaa ud fra, at Fru Malling enten alene ejede Koncessionen eller i hvert Fald ejede en meget væsentlig Del af Koncessionen, i hvert Fald Halvdelen. Og da min Betragtning maa være, at den Afløsning, som skal finde Sted, kun kan finde Sted paa Grundlag af Koncessionsretten, maa jeg mene, at Staten har den Pligt ikke alene at gøre en Handel, den mener er forsvarlig for sig, set ud fra et Handelssynspunkt, men ogsaa maa have den Pligt at sørge for, at Handelen sker i en saadan Form, at de paagældende, der staar paa den anden Side, hver for sig behandles saaledes, som man i honnøtte Forretninger behandler sine Kunder eller dem, man slutter Overenskomster med, og i Særdeleshed maa Staten passe paa, at naar der paa den ene Side staar en høj Embedsmand i sin fulde Arbejdskraft og paa den anden Side en Enke, som ikke direkte selv har haft med Foretagendet at gøre, maa Enken ikke forurettes til Fordel for den anden. Jeg mener, at det, som er sket, ikke tyder paa, at Staten paa dette Omraade har paataget sig den Pligt, den efter min Mening burde have paataget sig.

Hvorledes har nu saa Afviklingen fundet Sted? Jeg gentager, at for mig at se er